

Marja-Liisa Helimäki

Kummitarina

Kummilapsi kehitysmaasta

KUMMITARINA

KUMMILAPSI KEHITYSMAASTA

Marja-Liisa Helimäki

KUMMITARINA

KUMMILAPSI KEHITYSMAASTA

© 2023 Marja-Liisa Helimäki

Kustantaja: BoD – Books on Demand, Helsinki, Suomi
Valmistaja: BoD – Books on Demand, Norderstedt, Saksa
ISBN: 978-952-33-9375-2

Kansi: Meibeki, Kenia 2016, kuva Sara Pihlaja
Kuvat: omien ja Peninan äidiltä saamieni kuvien lisäksi olen käyttänyt World Visionin henkilöstön, Sara Pihlajan, Tuula Kapasen, Leila Itkosen ja Nina Kaverisen kuvia.

Sisällys

Aluksi	7
Minusta tulee kummi	8
Afrikka kutsuu	10
Tapaaminen Meibekissä	11
Lisää kummilapsia	19
Käsipostia Keniaan	20
Latinopoika Kolumbiassa	23
Slummipäivä Barranquillassa	29
Aika kuluu	36
Vielä lisää kummilapsia	37
Ripaus Intian eksotiikkaa	38
Vierailu Hoshangabadissa	44
Epäröivää iloittelua	53
Keniassa toisen kerran	54
Saan kertoa Peninasta	62
Tiemme eroavat	62
Peninan terveiset	64
Kolmas kerta toden sanoo: Ponkaisen Peruun!	65
El Salvadorin slummissa	66
Vuoristotauti puhuttaa	70
Inkatyttö Andeilla	72
Silmäys Meibekiin	80
Hasta siempre – Hyvästit latinopojalle	86
Heippa vaan inkatyttö!	87
Nykyhetki	88

Aluksi

Olen ollut Suomen World Visionin kummina kehitysmaiden lapsille vuodesta 2005. Tämä on ollut minulle sopiva, vaivaton tapa osallistua hyväntekeväisyyteen.

Olen tavannut neljä kummilastani kasvatusten ja viettänyt aikaa heidän kanssaan. Kenenkään kummilapseni kotona en ole käynyt, mutta monessa muussa paikallisessa kodissa kylläkin. Olen itse omin silmin nähnyt, miten apu menee perille kummilapsen ja perheiden elämää tukemaan, ja mitä kummien avulla on saatu aikaan lasten kotiseuduilla.

Lapsen kanssa voi halutessaan olla kirjeenvaihdossa. Kummi saa kerran vuodessa lapsen kuvan ja raportin hänen terveydentilastaan ja koulumenestyksestään, sekä World Visionin uutiskirjeen alueen kehitystilasta.

Kummimaksu menee kuukausittain suoraveloituksena tililtäni. Maksun suuruuden kukin kummi voi itse päättää, minimi on 30 euroa kuukaudessa lasta kohden. Summa menee koko yhteisölle, ei suoraan perheelle. Halutessaan voi vuosittain antaa henkilökohtaisen rahalahjan suuruudeltaan 100-150 euroa. Lahjan perhe käyttää World Visionin paikallistyöntekijöiden opastuksella esimerkiksi lasten opiskelukustannuksiin tai kotieläinten ja kodin kalusteiden hankintaan.

Kummiuden myötä maailmani on avartunut ja kiinnostuksen kohteet lisääntyneet. Jokainen tekemäni kummimatka on vaikuttanut syvästi ajatteluuni ja näkemyksiini, kaikkein eniten ensimmäinen matkani Keniaan.

Jyväskylässä maaliskuussa 2023

Marja-Liisa Helimäki

Minusta tulee kummi

Vuonna 2005

Ensimmäinen lapseni syntyi 1980. Vanhemmuus toi mukanaan epävarmuutta. Kokemattomana äitinä huolestuin lapsen pienimmästäkin itkusta. Hätäännyin, jos lapsi ei nukkunut tai nukkui liikaa. Mietin, syökö hän tarpeeksi. Keksin loputtomasti huolia ja murheita.

Suomessa on hyvät neuvolapalvelut. Tietoa ja apua saa kun kysyy. Äitini ja äidiksi jo ehtineet sisareni olivat puhelinsoiton päässä. Meillä ei ollut mitään hätää, mutta miten kaikki kehitysmaiden äidit selviytyvät lastensa kanssa ilman vettä ja ravintoa, ilman neuvolapalveluja, ilman mitään? Iski hirveä hätä: Voisinko tehdä jotain heidän hyväkseen?

Näin lehdessä kuvan, jossa oli matkalaisia maailman äärellä, jossain laaksossa jakamassa isosta kassista lahjoja lapsille. Tekstissä luki jotain kummiudesta. Ajattelin, että tuota haluaisin tehdä, tuonne haluaisin viedä apua.

1980-luvulla ei ollut helppo selvittää, miten pääsisi kummiksi kehitysmaan lapselle. Selasin puhelinluetteloa. Piti keksiä, mihin voisi soittaa, mistä voisi kysyä, ja taas selata luetteloa ja taas soittaa... Sain selville järjestön, joka hoiti kummiasioita. Soitin ja kyselin. Soitin uudestaan ja kyselin lisää. Lopulta havaitsin, että opiskelevalle tyhjätaskuperheelle sitoutuminen vuosiksi silloin suurelta tuntuneeseen kuukausimaksuun olisi ylivoimaista. Asia kaiheri mielessäni pitkään.

Lomamatkalla vuonna 1989.

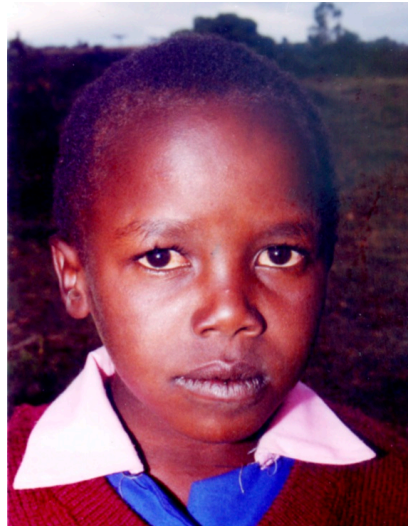

Pohjois-Norjassa heinäkuussa 1996.

Perheemme kasvoi, saimme 4 lasta ja vuodet vierivät. Arjen pyörittäminen vei kaiken energian vuosikausiksi.

Vuonna 2005 syntyi ensimmäinen lapsenlapseni; minusta tuli mummo. Mieleeni syöksyivät samat ajatukset kuin vuosia aikaisemmin oman ensimmäisen lapseni synnyttyä, sama lehtikuva palasi mieleeni. Sain selville kuvan alkuperän. Se oli Ugandasta Kigozin kylästä, jossa suomalaisia vieraili Mannerheimin lastensuojeluliiton neuvolakummiominaisuudessa. Päätin, että nyt on minun aikani ryhtyä kummiksi.

Internetistä oli helppo etsiä tietoa. Etsin ja tutkin eri vaihtoehtoja ja lähetin järjestöille sähköposteja lisätietoja halutessani. Järjestöistä päädyin World Visioniin ja kohteeksi valikoitui Kenian Meibeki. Meibekin hanke oli hiljattain alkanut. Haluan aina mieluiten olla kaikessa mukana alusta asti, silloin kaikki on jotenkin selkeämpää. Valitsin tytön, Peninan, hänellä oli helppo nimi, ikä oli sopiva ja ujo hymy valloittava. 6-vuotiaasta Peninasta tuli ensimmäisen kummilapseni.

Penina, tyttöni Afrikassa.

Afrikka kutsuu

Vuonna 2006

Masai Maran kansallispuistoa, auringonnousu.

Olin ollut Peninan kummina vähän toista vuotta, kun World Visionilta tuli kirje: Kenian Meibekiin tehdään kummien opintomatka, ja matkalle voi hakea mukaan.

Hihkuin riemusta. Matka oli kallis eikä minulla ollut säästöjä, mutta se ei haitannut! Pyysin heti hakulomakkeen ja täytin sen kiireesti. Lomakkeessa kysyttiin, suostuisinko kertomaan matkastani ja kummitoiminnasta toimittajille ja ystävilleni. Lupauduin kaikkeen, olisin varmaan luvannut mitä vain matkan eteen. Sitten odottamaan, pääsisinkö mukaan. Oli kerrottu, että matkalle valitaan eri ikäisiä ja eri puolilla Suomea asuvia kummeja. Jos tulijoita olisi enemmän kuin ryhmään mahtuu, lähtijät arvottaisiin.

Puhelinsoitto tuli jo ennen määräajan umpeutumista: pääsen mukaan! Syksy 2006 oli alussa ja matka olisi helmikuussa. Kaksi viikkoa Keniassa! Hirvitti ja jännitti. Yli kaksikymmentä vuotta sitten näkemäni kuva muistui taas mieleeni; nyt minä olin lähdössä tapaamaan kummilastani ja viemään lahjoja maailman ääriin!

Helmikuussa 2007 tapasimme ryhmän kanssa lentokentällä ja matkamme alkoi. Pitkän yölennon jälkeen saavuimme Nairobiin aamulla anivarhain. Meitä oli vastassa World Visionin kenialaiset autonkuljettajat. He olisivat kanssamme koko matkan ajan. Kolmella jeepillä lähdimme köröttelemään kohti Eldoretia, joka on Meibekiä lähinnä oleva kaupunki.

Marja-Liisa Helimäki kertoo tarinansa kehityksensä lapsen kummiksi tulemisesta ja pitkästä kummitaipaleestaan. Hän kertoo World Visionin järjestämistä kummien opintomatkoista Keniaan, Intiaan, Kolumbiaan ja Peruun. Matkan aikana on vierailtu lasten kotiseuduilla ja tutustuttu kummien tuella tehtyyn työhön. Kirjassa keskitytään oman kummilapsen kohtaamiseen, joka on muodostunut kunkin matkan kohokohdaksi.

9 789523 393752